

Shirley Jackson

Μετάφραση: Βάσια Τζανακάρη

Τα έργα της είναι από τα τρομακτικότερα
κείμενα που έχουν γραφτεί ποτέ.

Donna Tartt, συγγραφέας

ΖΟΥΣΑΜΕ ΠΑΝΤΑ Σ' ΕΝΑ ΚΑΣΤΡΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕ ΛΕΝΕ ΜΕΡΙ ΚΑΘΡΙΝ ΜΠΛΑΚΓΟΥΝΤ. Είμαι δεκαοχτώ χρονών και ζω με την αδελφή μου, την Κόνστανς. Έχω σκεφτεί πολλές φορές ότι με λίγη τύχη θα μπορούσα να είχα γεννηθεί λυκάνθρωπος, επειδή τα δυο μεσαία δάχτυλα των χεριών μου έχουν το ίδιο μήκος, αλλά έπρεπε να αρκεστώ σε ό,τι είχα. Αντιπαθώ το μπάνιο, τα σκυλιά και τη φασαρία. Συμπαθώ την αδελφή μου την Κόνστανς, τον Ριχάρδο της Υόρκης και το *Amanita Phalloides*, το μανιτάρι θανατίτη. Όλα τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειάς μου έχουν πεθάνει.

Την τελευταία φορά που έριξα μια ματιά στα βιβλία από τη δανειστική βιβλιοθήκη, στο ράφι της κουζίνας, είδα πως είχαν περάσει πέντε μήνες από την ημερομηνία που έπρεπε να επιστραφούν, και αναρωτήθηκα μήπως θα είχα διαλέξει άλλα αν ήξερα ότι αυτά θα ήταν τα τελευταία βιβλία, τα βιβλία που θα έστεκαν για πάντα στο ράφι της κουζίνας. Σπάνια μετακινούσαμε πράγματα· οι Μπλάκγουντ δεν ήταν ποτέ της ανακατωσούρας. Ασχολούμασταν με τα μικρά,

εφήμερα αντικείμενα, τα βιβλία, τα λουλούδια και τα κουτάλια, αλλά από κάτω υπήρχαν τα γερά θεμέλια της ακλόνητης περιουσίας μας. Πάντα βάζαμε τα πράγματα στη θέση τους. Ξεσκονίζαμε και σκουπίζαμε κάτω από τραπέζια και καρέκλες, κρεβάτια και πίνακες, χαλιά και λάμπες, αλλά τα βάζαμε όλα πάλι εκεί που ήταν· το σετ καλλωπισμού από ταρταρούγα πάνω στην τουαλέτα της μητέρας μας βρισκόταν πάντα στην ίδια θέση, ούτε χιλιοστό παρακεί. Στο σπίτι μας ζούσαν πάντοτε Μπλάκγουντ και είχαν τα πράγματά τους σε τάξη· μόλις ερχόταν στο σπίτι η καινούργια σύζυγος κάποιου Μπλάκγουντ, άνοιγαν χώρο για τα πράγματά της, έτσι το σπίτι μας φτιάχτηκε από τα υπάρχοντα των Μπλάκγουντ, στρώσεις ολόκληρες, που το κρατούσαν βαρύ και αταλάντευτο κόντρα στον κόσμο.

Ήταν Παρασκευή, τέλη Απριλίου, όταν έφερα στο σπίτι τα βιβλία από τη βιβλιοθήκη. Οι Παρασκευές και οι Τρίτες ήταν φρικτές, μιας κι εκείνες τις μέρες πήγαινα στο χωριό. Κάποιος όμως έπρεπε να πηγαίνει στη βιβλιοθήκη και να κάνει τα ψώνια· η Κόνστανς ποτέ δεν ξεμύτιζε πέρα από τον κήπο της και ο θείος Τζούλιαν δεν μπορούσε. Έτσι, κατέβαινα εγώ στο χωριό δυο φορές την εβδομάδα, μήτε από εγωισμό μήτε από πείσμα, αλλά από την απλή ανάγκη για βιβλία και φαγητό. Ίσως, όμως, από εγωισμό να σταματούσα στο μαγαζί της Στέλλας για ένα φλιτζάνι καφέ προτού πάρω τον δρόμο της επιστροφής· σκεφτόμουν πως ήταν ζήτημα εγωισμού, γι' αυτό και δεν απέφευγα να μπω στο μαγαζί της, όσο κι αν ήθελα να γυρίσω σπίτι. Κι επιπλέον ήξερα πως, αν δεν έμπαινα

μέσα, η Στέλλα θα με έβλεπε να περνάω και ίσως να νόμιζε ότι φοβόμουν, κι αυτή τη σκέψη δεν μπορούσα να την αντέξω.

«Καλημέρα, Μέρι Κάθριν» έλεγε πάντα η Στέλλα και έσκυβε να σκουπίσει τον πάγκο με ένα νωπό πανί. «Πώς είσαι σήμερα;»

«Πολύ καλά, ευχαριστώ».

«Και η Κόνστανς Μπλάκγουντ, είναι καλά;»

«Πολύ καλά, ευχαριστώ».

«Κι εκείνος, πώς είναι;»

«Το κατά δύναμιν. Έναν σκέτο καφέ, παρακαλώ».

Αν ερχόταν κανείς άλλος και καθόταν στον πάγκο, άφηνα τον καφέ μου χωρίς να φανώ βιαστική και έφευγα, χαιρετώντας τη Στέλλα με ένα νεύμα. «Να είσαι καλά» έλεγε πάντα μηχανικά καθώς έβγαινα έξω.

Διάλεγα με προσοχή τα βιβλία από τη βιβλιοθήκη. Φυσικά, είχαμε βιβλία και στο σπίτι μας· δύο τοίχοι στο γραφείο του πατέρα μας ήταν γεμάτοι βιβλία, αλλά εμένα μου άρεσαν τα παραμύθια και τα ιστορικά βιβλία, ενώ στην Κόνστανς βιβλία σχετικά με φαγητό. Μολονότι ο θείος Τζούλιαν δεν έπιανε ποτέ βιβλίο στα χέρια του, του άρεσε να βλέπει την Κόνστανς να διαβάζει τα απογεύματα όσο εκείνος ασχολιόταν με τα χαρτιά του και, πού και πού, γύριζε, την κοίταζε και έγνεφε.

«Τι διαβάζεις, καλή μου; Μα τι ωραίο θέαμα, μια κυρία με ένα βιβλίο».

«Διαβάζω ένα που λέγεται *Η τέχνη της μαγειρικής*, θείε Τζούλιαν».

«Εξαιρετικά».

Φυσικά, ποτέ δεν είχαμε την ησυχία μας για πολύ όταν ήταν κι ο θεός Τζούλιαν μαζί μας, αλλά δεν θυμάμαι να ανοίξαμε ποτέ με την Κόνστανς τα βιβλία που είχα δανειστεί και που ακόμη στέκουν στο ράφι της κουζίνας. Ήταν ένα ωραίο απριλιάτικο πρωινό όταν βγήκα από τη βιβλιοθήκη· ο ήλιος έλαμπε και οι φρούδες ελπίδες μιας υπέροχης άνοιξης ήταν παντού, πρόβαλλαν παράξενα μέσα απ' την κάπνα και τη βρόμα του χωριού. Θυμάμαι να στέκομαι στα σκαλοπάτια της βιβλιοθήκης κρατώντας τα βιβλία μου, ατενίζοντας για μια στιγμή το αμυδρό πράσινο στα κλαδιά, με φόντο τον ουρανό, και να εύχομαι, όπως πάντα, να μπορούσα να γυρίσω σπίτι διασχίζοντας τον ουρανό αντί για το χωριό. Από τα σκαλοπάτια της βιβλιοθήκης μπορούσα να περάσω κατευθείαν απέναντι και να περπατήσω ως το παντοπωλείο, αλλά αυτό σήμαινε ότι θα περνούσα μπροστά από το κατάστημα γενικού εμπορίου και τους άντρες που κάθονταν απέξω. Σ' αυτό το χωριό, οι άντρες έμεναν νέοι και έκαναν το κουτσομπολιό, ενώ οι γυναίκες γερνούσαν, ολοένα πιο σκυθρωπές και μοχθηρές από την κούραση, καθώς περίμεναν σιωπηλές τους άντρες να σηκωθούν και να γυρίσουν σπίτι. Μπορούσα, επίσης, να κατέβω τα σκαλιά της βιβλιοθήκης και να συνεχίσω σ' αυτή την πλευρά του δρόμου μέχρι να φτάσω ακριβώς απέναντι από το παντοπωλείο, και τότε να διασχίσω τον δρόμο· το προτιμούσα, αν και έτσι θα αναγκαζόμουν να περάσω μπροστά από το ταχυδρομείο και το σπίτι των Ρότσεστερ, με τους σωρούς τους σκουριασμένους ντενεκέδες

και τα χαλασμένα αυτοκίνητα, τα άδεια μπιτόνια βενζίνης και τα παλιά στρώματα και τα υδραυλικά και τις σκάφες που οι Χάρλερ είχαν κουβαλήσει εκεί και που –πραγματικά το πιστεύω– τους άρεσαν πάρα πολύ.

Το σπίτι των Ρότσεστερ ήταν το πιο όμορφο σπίτι στην πόλη και κάποτε υπήρχε εκεί μια βιβλιοθήκη με τοίχους από ξύλο καρυδιάς, μια σάλα στον δεύτερο όροφο και ένας χείμαρρος από τριαντάφυλλα στη βεράντα· η μητέρα μας γεννήθηκε εκεί και δικαιοματικά το σπίτι έπρεπε να ανήκει στην Κόνστανς. Αποφάσισα, όπως πάντα, ότι θα ήταν πιο ασφαλές να περάσω μπροστά από το ταχυδρομείο και το σπίτι των Ρότσεστερ, παρότι δεν μου άρεσε να βλέπω το σπίτι όπου γεννήθηκε η μητέρα μου. Αυτή η πλευρά του δρόμου ήταν γενικά έρημη το πρωί, καθώς ήταν σκιερή, και μετά τη στάση μου στο παντοπωλείο θα περνούσα αναγκαστικά μπροστά από το κατάστημα γενικού εμπορίου για να γυρίσω σπίτι – και δεν άντεχα να περάσω δυο φορές.

Έξω από το χωριό, στον Χιλ Ρόουντ, στον Ρίβερ Ρόουντ και στο Ολντ Μάουντεν, άνθρωποι σαν τους Κλαρκ και τους Κάρινγκτον είχαν χτίσει πανέμορφα καινούργια σπίτια. Αναγκάζονταν να περνούν μέσα από το χωριό για να πάνε στον Χιλ Ρόουντ και τον Ρίβερ Ρόουντ, επειδή ο κεντρικός δρόμος του χωριού ήταν ταυτόχρονα ο αυτοκινητόδρομος που διέσχισε την πολιτεία, εντούτοις τα παιδιά των Κλαρκ και τα αγόρια των Κάρινγκτον πήγαιναν σε ιδιωτικά σχολεία, ενώ τα τρόφιμα έφταναν στις κουζίνες του Χιλ Ρόουντ από τις κωμοπόλεις και την πόλη· η αλλη-

λογραφία τους μεταφερόταν από το ταχυδρομείο του χωριού με αυτοκίνητο, το οποίο διέσχιζε τον Ρίβερ Ρόουντ και ανέβαινε στο Ολντ Μάουντεν, αλλά οι κάτοικοι του Ολντ Μάουντεν ταχυδρομούσαν τα γράμματά τους στις κωμοπόλεις και οι κάτοικοι του Ρίβερ Ρόουντ κουρεύονταν στην πόλη.

Πάντα με παραξένευε που οι κάτοικοι του χωριού, οι οποίοι ζούσαν στα μικρά βρομερά σπιτάκια τους στον κεντρικό αυτοκινητόδρομο ή παραέξω, στον Κρικ Ρόουντ, χαμογελούσαν και χαιρετούσαν όποτε περνούσαν οι Κλαρκ και οι Κάρινγκτον με τα αυτοκίνητά τους. Κάθε φορά που η Έλεν Κλαρκ ερχόταν στο παντοπωλείο του Έλμπερτ για να πάρει μια κονσέρβα ντοματόσουπα ή μισό κιλό καφέ που είχε ξεχάσει η μαγείρισσά της, όλοι την καλημέριζαν και έλεγαν ότι ο καιρός ήταν καλύτερος σήμερα. Το σπίτι των Κλαρκ είναι πιο καινούργιο, αλλά όχι πιο ωραίο από το σπίτι των Μπλάκγουντ. Ο πατέρας μας είχε φέρει στο σπίτι το πρώτο πιάνο που είδε ποτέ το χωριό. Οι Κάρινγκτον είναι ιδιοκτήτες του εργοστασίου χαρτιού, αλλά οι Μπλάκγουντ έχουν στην κατοχή τους όλη τη γη μεταξύ του αυτοκινητόδρομου και του ποταμιού. Οι Σέπερντ από το Ολντ Μάουντεν έχουν δώσει στο χωριό το δημαρχείο του, που είναι άσπρο με μυτερή στέγη και βρίσκεται σε έναν πράσινο κήπο με ένα κανόνι μπροστά. Είχαν γίνει συζητήσεις κάποτε για να εφαρμοστούν πολεοδομικές ρυθμίσεις στο χωριό και να γκρεμιστούν τα καλύβια στον Κρικ Ρόουντ, ώστε να χτιστεί όλο το χωριό με τέτοιο τρόπο, που να ταιριάζει με το δημαρχείο, αλλά κανείς δεν

κούνησε ποτέ το μικρό του δαχτυλάκι· ίσως να πίστευαν πως, αν γινόταν κάτι τέτοιο, οι Μπλάκγουντ μπορεί και να άρχιζαν να έρχονται στις συνελεύσεις των κατοίκων. Στο δημαρχείο, οι χωρικοί βγάζουν άδειες κυνηγιού και ψαρέματος και, μια φορά τον χρόνο, στη συνέλευση των κατοίκων, έρχονται οι Κλαρκ, οι Κάρινγκτον και οι Σέπερντ και ψηφίζουν πολύ σοβαρά να φύγει ο σκουπιδότοπος των Χάρλερ από τη Μέιν Στριτ, καθώς και να απομακρυνθούν τα παγκάκια μπροστά από το κατάστημα γενικού εμπορίου· κάθε χρόνο οι κάτοικοι υπερψηφίζουν περιχαρείς. Μετά το δημαρχείο, στα αριστερά, βρίσκεται ο Μπλάκγουντ Ρόουντ, που είναι ο δρόμος για το σπίτι. Ο Μπλάκγουντ Ρόουντ κάνει έναν μεγάλο κύκλο γύρω από τη γη των Μπλάκγουντ και τον ακολουθεί ο συρμάτινος φράχτης που έβαλε ο πατέρας μας. Όχι πολύ μακριά από το δημαρχείο, υπάρχει ένας μεγάλος μαύρος βράχος που σηματοδοτεί την είσοδο στο μονοπάτι, κι εκεί ξεκλειδώνω την αυλόπορτα, την κλειδώνω ξανά πίσω μου, διασχίζω το δάσος και φτάνω σπίτι.

Οι κάτοικοι του χωριού ανέκαθεν μας μισούσαν.

Shirley Jackson

ΖΟΥΣΑΜΕ ΠΑΝΤΑ Σ' ΕΝΑ ΚΑΣΤΡΟ

Ένα αριστούργημα γοτθικού σασπένς.

Joyce Carol Oates, συγγραφέας

Στην απομονωμένη από το κοντινό χωριό οικία Μπλάγκουντ ζουν μόνες η Κόνστανς και η μικρότερη αδελφή της η Μέρικατ μαζί με τον άρρωστο γέρο θείο τους Τζούλιαν. Η οικογένειά τους ξεκληρίστηκε από δηλητηρίαση με αρσενικό και για το φονικό κατηγορήθηκε η Κόνστανς. Παρόλο που το κορίτσι αθωώθηκε, ο κόσμος του χωριού δεν αφήνει σε ησυχία τις αδελφές Μπλάγκουντ. Η Μέρικατ, που προσπαθεί με φυλαχτά και ξόρκια να διατηρήσει αδιατάρακτο τον έτσι κι αλλιώς εύθραυστο τρόπο ζωής τους, θα κάνει ό,τι περνάει από το χέρι της για να προστατέψει την εναπομείνασα οικογένειά της όταν καταφθάνει ο ξάδερφος Τσαρλς εξαπολύοντας επίθεση φιλίας στην Κόνστανς, ενώ εποφθαλμιμά απειλησμένα το περιεχόμενο του χρηματοκιβωτίου τους.

Αν δεν έχετε διαβάσει αυτό το βιβλίο, χάνετε μια φοβερή εμπειρία.

Neil Gaiman, συγγραφέας

Αυτό είναι το σπουδαιότερο βιβλίο της... Καθώς διαβάζεις, βυθίζεσαι όλο και πιο βαθιά ώσπου η επιφάνεια είναι απλώς μια παράξενη λάμψη κάπου ψηλά, σχεδόν ξεχασμένη. Όσο βαθύτερα βυθίζεσαι, τόσο βαθύτερα θες να μπεις στον κόσμο της.

Donna Tartt, συγγραφέας

ISBN: 978-618-03-0616-3

9 786180 306163

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ.: 80616